

міти: потім далі усе вже зрозуміло, усе побачила її розібрала.

Вона бачила старшого брата мертвого під дубом і знала, що забив його Михайло її. Вона була на похороні її бачила, як старшого брата спустили в куні з її Михайлом у глибоку яму, венчану листом і вона прощалась із обома... Та чудно якось усе змішалося у неї в голові і навіть якось чудно очі бачили її уха чули; то вона думала про іграшки з братами на луці, про покійну ценьку — її нагле уявляла ся в думці молодниця з дитиною сьмілою та веселою на руках в убогому хуторочку, що маками закресивсь і усьміхаючись показала, шлях який; то йшла вона з церкви і прислухувалась до Михайлового голосу, то Дьмаро своїм плеском усе поглунав: то чуло ся її — стогнуть, бачило ся голе каміне, темні гаї, а разом вечерь сінний, чаруючая квітуща сьвіжість і здалека велике село на горі... то все мертве, поховане дороге... Вона дожидає-дожидає до себе жениха, виглядає його, вловляє голоса його, а коло неї менший брат знаходить ся, проти неї його вже мужне та знакове любе обличчя і вона йому всьміхається її дуже раденька... А от і всі брати сидять рядочком на землі, тільки не стає старшого, нема старшого...

Нагле якийсь світ, наче її пам'ять її розум вернули ся і жах знов нападає її посягає і в жаху вона кидається бігти і біжить-біжить до Дніпра і в жаху кидається у Дніпро. За нею брати по сліду, та Дніпрова хвиля вже далеко понесла сестру її розбила на острів каменці її дарма брати ходять по над берегами — у бис-